

A nagy utazás

Június 9. szombat

Elindultunk végre. A készülődés során voltak időszakok, amikor nagyon távolinak tűnt, hogy valaha eljön ez a pillanat, de eljött. Péntek éjjel le se feküdtünk annyi volt még a feladat, pedig hetek óta ezzel foglalkoztunk. Nagyon jóleső érzés volt, hogy sokan segítettek nekünk, így a nagy rohantában nem is volt olyan drámai elbúcsúzni az otthonunktól. (Nem is maradt rá több pár percnél.) A reptérre időben kiértünk, bár a csomagfeladás egy kicsit elhúzódott, és Zoli minden ügyességére szükség volt, és úgy helyezte a csomagokat, hogy ne lépjék túl a 32 kg-os határt. A 8 nagy csomagból volt ami 31,9-el ment át. No jó, volt köztük egy kis hátizsák is, ami „csak” 27 kiló volt. El is kerekedett a csomagfelvevő lány szeme. Kíváncsian meg kérdezte mi van benne, de csak akkor nézett totál hülyének minket, mikor a választ is megkapta: ólomnehezék. Pedig nem is tudja milyen jól jön majd, ha kritikusabb helyen kell horgonyoznunk. A repülőút egy élmény volt, végre aludtunk. Az útlevélezéshez való sorbanállás viszont egyáltalán nem volt nagy élmény, és kb. annyi ideig tartott mint a repülőút. Miután minden csomagunkat nagy kupacba raktuk, mi Kristóffal maradtunk felvigyázni, Zoli és Csenge pedig egy-egy nagy pakkal elindultak a buszmegállóhoz. Gondoltam majdcsak visszajönnek értünk, vagy legalább a csomagokért 😊, de nem így történt. Egy darabig türelmesen vártunk, csak vártunk, de semmi. Később egy reptéri dolgozó érdeklődött élénken a terveink felől, nem értve hogy mire várunk. Persze ő olyasmit tudott amit mi nem: aki egyszer kiment a terminál érkezési oldalán az nem jöhet többet vissza. Szerencsére elég vehemensen magyarázta ahhoz, hogy végül nekem is leesett, Krisróffal kettőnknek kell boldogulni a maradék 6 nagy csomaggal meg a négy kézipoggyásszal.

Közben persze szegény Zoli minden követ megmozgatott, hogy visszaengedjék, de sikertelenül. Nekünk nem is volt időnk izgulni, gyors aprópénzváltás, két nagy kocsira felcuccolás, és az egyiket már toltja is a reptéri ember, mi meg a másikkal lavíroztunk utána. Az ajtó túloldalán pedig ott állt a kicsit aggódó, és némiképp morcos családfe. Tudom, tudom, lehetünk volna gyorsabbak is... Ezután még öt féle közlekedési eszköz következett: busz a Viktória

pályaudvarig, onnan egy ismét alvós öt órás buszút Plymouthig, taxi a kőpig, egy kis gyaloglás, majd vizitaxi a hajóig. Így még világosban, kb. 8-ra meg is érkeztünk Maiához. Hurrá, és hála Istennek! A csomagjainkat az út során 19-szer pakoltuk át egyik helyről a másikra, így a hajónál már nagyon gyorsan nyugovóra tértünk.

Június 10. vasárnap

Vasárnap ide vagy oda, azt a kb. 280 kiló csomagot amit magunkkal hoztunk mégiscsak el kellett valahogy pakolni. Nem is sikerült egy nap alatt, pedig erősen próbálkoztunk. Viszont a jó hír, hogy olyan rejtett rekeszeit fedeztem fel a hajónak, amit eddig észre se vettem. A rossz hír meg az, hogy a cuccunk ettől nem lett kevesebb.

Június 11. hétfő

A nagybevásárlás napja. Felkerekedett az egész család teljes harci díszben: esőkabát, esőnadrág, mentőmellény 2 nagy hátizsák meg 2 roller. Először irány a csónak, aztán csónakkal irány a part. Szerencsére Kristóf kifejezetten szeret a kis csónakkal utazni. Ez nagyon megkönnyíti a helyzetünket, mert egy ilyen partra motorozás legalább fél óra vagy több. A parton aztán rollerezés a legközelebbi, de egyáltalán nem közeli áruházig. A roller egyébként Zoli nagy ötlete volt, és remekül bevált. (Persze rendes felnőtt rollerek, nagy kerékkal és még lengéscsillapító is van bennük.) Szóval megpakoltuk a két nagy zsákot, sőt még két másik nagy szatyrot is, de a karton tejnek meg babkonzervnek így is csak a rolleren jutott hely. Visszamenni a csónakkal már csak két turnusban tudtunk. (Mondanom sem kell megint mi maradtunk Kristóffal felvigyázni☺. Szerencsére egy kis esőn kívül semmi nem jött közbe, arra meg fel voltunk készülve.) Aki esetleg aggódna az egészségünk miatt, azt az alábbi képpel nyugtatjuk meg: skorbutot biztosan nem fogunk kapni.

Június 12. kedd

Szintén nagybevásárlás csak egy kicsit másként. Elindultunk Maiával a közeli kikötőbe üzemanyagot meg vizet vételezni. Minden tartályt alaposan megtöltöttünk, így a délutánban még maradt idő egy kis parti tusolásra meg internetezésre is. Ja, és végre megérkezett a megrendelt hűtőpanel, így semmi akadálya annak hogy holnap tényleg elinduljunk.

Június 13. szerda

Zoli reggel 7-kor tényleg eloldotta a hajót a bójáról, szóval hivatalosan is kezdetét vette a nagy utazás. A csatornában még üdvözölt bennünket egy rendőrmotoros, és körültekintő haladásra bízott az öböl környékén gyakorlatozó hadihajók miatt. Ezen hadihajókat később valamivel megfélemlíthettük, mert elég gyorsan eliszkoltak. Gyönyörű vitorlázó időnk volt, ha nem láttam volna a tipikus angol tájat még azt is elhittem volna, hogy Horvátországban vagyunk. Olyan jól haladtunk, hogy az eredeti célunkhoz képest egy távolabbi városkát, Falmouth-t is elértük délután 6-ra. Végre kipróbálhattuk az új horgonyt,

este pedig maradt még annyi idő, hogy jusson egy kis szerelésre is (csak hogy igazán teljes legyen a nap). A képen ugyan nem látszik, de Csenge is sokat segített.

Június 14. csütörtök

Ez a nap elég korán kezdődött. Zoli fél 7-kor ébresztett, hogy van némi szél, kellene egy kis segítség a horgonyhúzáshoz. Időben akartunk indulni, hiszen Penzanceig nem kis távolságot kellett megtenni. Gyorsan összekaptam magam, hogy minél előbb mehessünk. Szerencsére ezen a hajón már elektromos a horgonycsörlő, így nem az izomerőre volt szükség. (Ha az kellett volna még mindig ott állnánk Falmouthban. Egyébként ott állunk, no de ne szaladjunk ennyire előre.) A horgonyhúzásnak nálunk annyi pikantériája van, hogy Zoli ugye otthon öntött egy kb. 20 kilós ólomnehezéket, ami plussz súlyként rákerül a horgonyláncra és felhúzáskor le kell emelni. Persze neki, nem nekem. Ezt a "kis lábast" mi nemes egyszerűséggel bödönnek nevezünk, de kiderült, hogy az angolok angyalnak hívják. Lehet,

hogy az elnevezésük némileg költőibb, de ilyen pipec kis nehezéke senkinek nincs az tuti. Szóval felhúztuk a horgonyt és vele együtt kb. öt kiló iszapot, meg tíz kiló tengeri salátát. A bődön olyan sáros volt, hogy nem is látszott a szép zöld színe. Így hát bődönmosás, horgonymosás és fedélzetmosás következett, a két utóbbi már menetben. Míg én kormányoztam Zoli elöl ügyködött egy hosszú nyelű

kefével, meglehetősen kilógva a korlátán. Ez így még nem is lett volna baj, csak közben a kis szél nagyobb szél lett, a hullámok meg akkorák, hogy némelyik olyan magasra csapott, hogy jelentősen besegített a horgonymosásba. Úgy táncoltunk a hullámokon, hogy állva kellett kormányoznom: egyik kezemmel teljes erőből kapaszkodtam az oldalkorlátba, a másikkal meg a kormányba. Közben nehezítésként volt Black Rock névre hallgató magányos veszély, piros bója, sárga hajó stb...Végül kiértünk az öbölből, és nem is került olyan túl sok imádságomba☺. A szél érdekes módon nem volt rettentő nagy, 20 csomó körüli, de a hullámok igencsak mozgalmassá tették az utat. Eközben a gyerekek a fuxban békésen aludtak. Ezután újabb móka következett, Zoli elkezdte reffelni a nagyvitorlát. Ebből roppant éles logikával arra következtettem, hogy majd fel is akarja húzni. Ez mindkettőnk részéről nagy teljesítménynek mondható, a reffelés, mert igencsak hintázott a hajó, és a következtetés is, mert igencsak hintázott a gyomrom. Ha pedig az ember gyomra hol az agya, hol meg a bokája környékére kirándul akkor nem könnyű gondolkodni. A kormányzás egyébként segít ezen, jelentősen csökkenti az amplitúdót, mondjuk úgy a váll és a térd közé. Szóval felhúztuk a nagyvitorlát második reffsoron, meg kihúztuk a fokot félig és már hasítottunk is. Persze amilyen szerencsénk van szembeszél volt, így krajcolhattunk rendesen. A hajóval egyébként teljesen elégedett voltam, bár kellett húzni izomból a kormányt, de nem verődött a hullámokon, tartotta az irányt amennyire a helyzet engedte, és ami a legfontosabb, biztonságérzetet is adott (pedig én kormányoztam). A gyerekek a többedik takkváltás után is simán aludtak elöl, bár Csenge később bevallott némi hányingert. Kristóf a kérdést se értette, hála Istennek. Közel három órányi sportos menet után, ami kicsit árnyaltabb megfogalmazással akár küzdelemnek is nevezhető, Zoli időjárásjelentést hallgatott rádión. Ezekből többnyire csak foszlányok érthetők, de ez is elég volt ahhoz, hogy visszaforduljunk. Meglehetősen nagy szeleket jósoltak, és be is jött nekik. Hátszéllel hamar visszértünk Falmouth-ba ahol végül nem horgonyoztunk, hanem bójára álltunk. A bója elkapása Csenge feladata volt, és Zolival együtt minden dicséretet megérdemelnek, mert

nagyon flottul megoldották, pedig nem volt könnyű helyzet. Két kép Falmouth-ról, csendesebb, és hullámosabb kivitelben is.

Június 15. péntek

Úgy tűnik néhány napig a bóján maradunk. Egyenlőre még a csónakkal partra menni, ha nem is lehetetlen, de feletébb kockázatos. Szóval a program: elmaradt szerelések és feladatok pótlása, valamint olyan tevékenységek, amikre otthon soha nincs idő: például Hofi kabarét hallgatni.

Június 16. szombat

Ma egész éjjel nagyon virgonckodott a szél. Itt az öbölben kb. 30 csomónyi lehetett. Mi volt akkor a kinti részeken? Ezen időjáráson felbuzdulva nem keltünk túl korán, de úgy délután

kettő körül
végre

csendesedett,
így vízre
lehetett tenni a
csónakot. Zoli és
Csenge kapva
kaptak az
alkalmon és
partra is
motoroztak.

Friss
időjárásjelentés-
ért, meg „friss”
kenyérért. (Az
angolok kenyere
rémes, pont
ugyanolyan egy
hét múlva is, de
sose jó.) Az
időjárásjelentés
viszont biztató,

holnap korai indulást tervezünk, így a ma este elmarad a filmnézés.

Június 17. vasárnap

Sikerült is a korai indulás, és mivel nem volt nagy szél ezért nem is ébresztett minket a kapitány. Szóval csak azt vettük észre, hogy már vitorlával haladunk a partok mentén. A szél nem volt nagy, de hullámozás annál inkább. A szél végül annyira csökkent, hogy nemsoká motort is kellett indítani, a hullámok meg olyan nagyok maradtak, hogy tisztára zölduborka lettem. Innentől ez lesz a tengeribetegség szinonímája. Sajnos én bírtam a legrosszabbul, így

szégyenszemre
Zolinak kellett
reggelit készíteni,
pedig már a tízórai
idő is elmúlt. A
gyerekek
mindenesetre
nagyon értékelték a
ketchupos, gyulai
kolbászos kenyeret.
Közben újra lett egy
kis szél és a
veszélyes zátonyokat
is elkerültük,
úgyhogy újra
lehetett vitorlát

húzni. Igen jó kis vitorlázó idő lett, 5, néha 6 csomóval is haladtunk fél és negyedszél között. Mások is jól haladtak, le is fotóztuk őket. Délután két órára meg érkeztünk Penzanceba. Az időpont azért lényeges, mert itt duzzasztott kikötő van amit zsilip zár el és csak dagályonként 3 órát van nyitva. Szóval jól kell időzíteni. Nekünk elég jól sikerült, zsilipnyitás előtt fél órával értünk ide, így pont maradt idő tájékozódni, meg a kikötőmesterrel beszélni. A délután további részét városnézéssel töltöttük.

Holnapra nagy terveink vannak: irány Írország. Csak le ne késsük a zsilipelést, reggel 3-tól fél 5.30-ig van nyitva☺!No persze tudjuk... ember tervez... azután majd meglátjuk. Az Ír partok elég messze vannak, innen úgy 180 tmf.

.096b,9nyuszika919